

Ode aan alle kleine helden

Voormalig ED-journalist en opa van Stijn van der Loo speelt rol in muziektheatervoorstelling.

door **Daphne Broers**
e-mail: d.broers@ed.nl

Stijn van der Loo - 'Het lichaam liegt nooit'
Te zien: 8-10 Kattendans
Bergeijk, 28-10 't Speelhuis Helmond.

MUZIEKTHEATER

Als Stijn van der Loo het café binnenstapt, bezwijkt hij bijna onder zijn bepakking. In zijn linkerhand zit een fotolijstje geklemd, aan zijn rechterarm bungelt een zichtbaar zware tas. Vol herinneringen, blijkt later. „Dit is opa”, zegt hij terwijl hij het lijstje op tafel legt. Opa kijkt indringend door het glas heen. Er is een stukje hout van de omlijsting afgebroken. „Is tijdens de voorstelling gebeurd. Hij is van het kastje gevallen.”

Opa speelt een van de hoofdrollen in Van der Loo's nieuwe muziektheatervoorstelling 'Het

lichaam liegt nooit', die 8 oktober in Bergeijk en op 28 oktober in Helmond te zien is. De voorstelling gaat over een componist -Smet- die 'een stuk van grote schoonheid' moet afleveren. Klein probleem: het moet morgen af. Vooralsnog komt er van alles uit Smet's brein, behalve bruikbare noten. Het strijkorkest dat hij heeft uitgenodigd, zit al uren te wachten, zo ziet het publiek op een beeldscherm. „En dan begint hij toch te componeren. Met het Requiem van Verdi als rode draad en zijn opa als inspiratiebron.”

Smet's opa was voor de oorlog muziekrecensent voor het Eindhovens Dagblad. Hij nam ontslag toen de krant in Duitse handen kwam. Zijn principes kostten hem zijn inkomen en pensioen. Bovendien viel zijn verzetsdaad niet in goede aarde bij oma, die hem vanaf dat moment betitelde als 'held op eigen kosten'. Voor Smet is opa wel een held. Hij leerde hem de muziek lief te hebben. Van der Loo kijkt naar het lijstje.

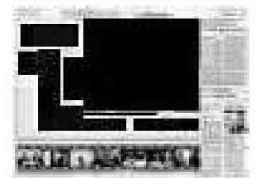
De opa van Smet is voor een groot deel samengesteld uit de verhalen die hij over zijn eigen opa hoorde. Deze man, Huub van Reuth, schreef in het Eindhovens Dagblad over theater, beeldende kunst en klassieke muziek. Op vrijdag 5 sep-

tember 1958 werd hij 67 jaar. Die avond wilde hij geen feest vieren, maar naar de première van een voorstelling van Het Zuidelijk Tooneel. Na afloop fietste hij terug naar de krant om een recensie te schrijven, maar de redactie zou hij nooit bereiken. Halverwege viel hij van zijn fiets. Hartstilstand. 'Gestorven in het harnas', stond er de

volgende dag boven zijn necrologie. Van der Loo haalt vergeelde krantenartikelen uit zijn tas. „Mijn opa schreef altijd heel mild over voorstellingen. Hij vond dat de kunstenaars zich kwetsbaar opstelden en al zo veel inspanningen hadden geleverd dat hij dat alleen al positieve woorden waard vond.

Hij wilde geen recensent zijn die even iets kwam beoordelen.” Van de andere kant kon opa ook zó in de muziek opgaan, dat hij halverwege een concert opstond om vervolgens heel hard 'vals!' te roepen. Of: 'véél te langzaam!'. „Dat bedoelde hij niet pedant. Hij zat er gewoon heel vol van. Het

was een aardige man. Een verstrooide intellectueel. Hij is bijvoorbeeld een keer naar de krant gefietst met één bruine en één zwarte schoen aan. Toen hij daar achter kwam, gooide hij zijn fiets neer en rende terug naar huis om

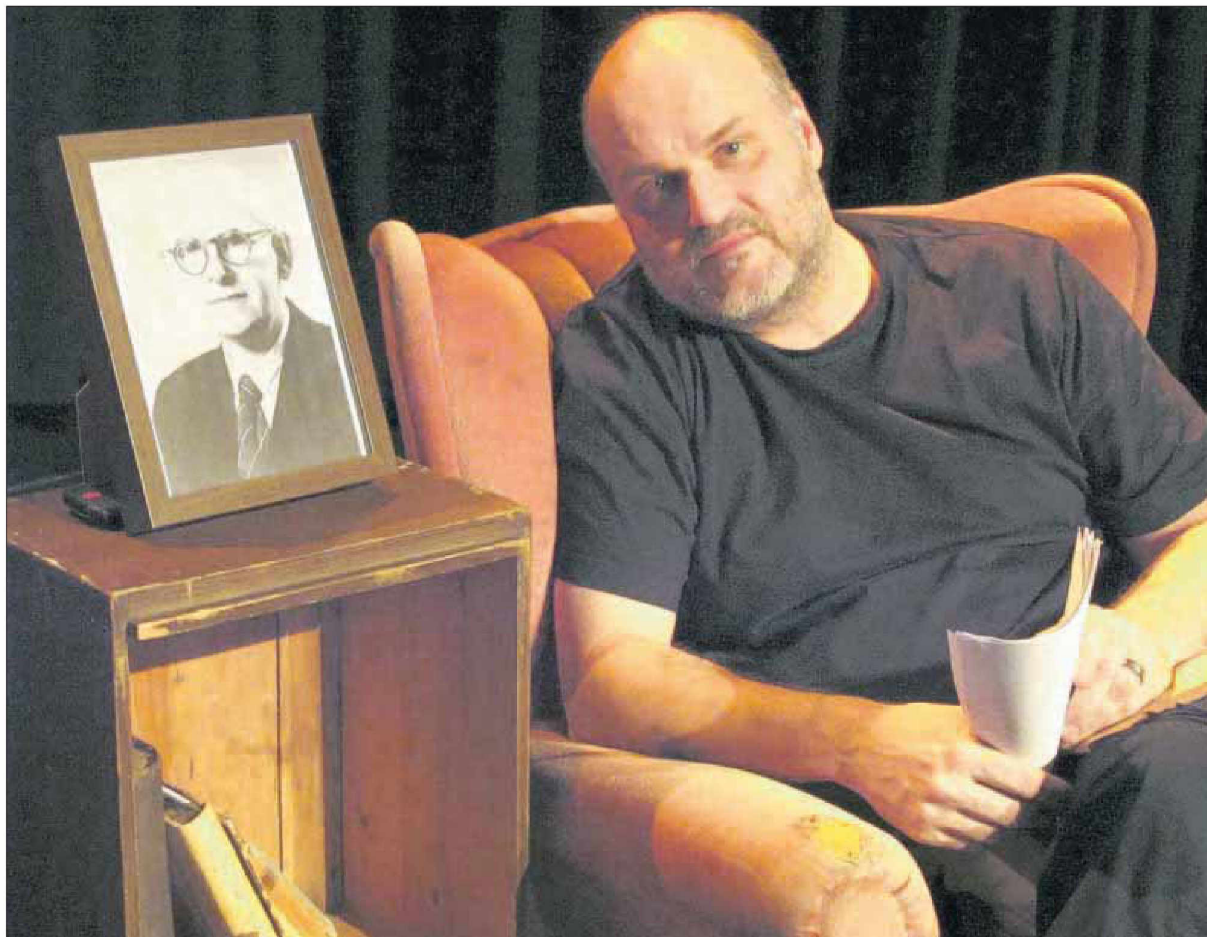
die schoenen te wisselen. Maar hij presteerde het ook om koffie bij

de gebakken aardappelen te gooien omdat ze niet bruin werden." In de voorstelling komen Van der Loo's talenten -behalve muzikant is hij ook componist, schrijver, filmer en theatermaker - allemaal samen. En nee, hij heeft geen favoriete vorm. „Schrijven zit het diepste in me. Maar als ik een

plaat opneem, wil ik vooral muzikant zijn. En soms wil ik iets concreets maken op het toneel, zoals deze voorstelling. Ik wil geen familiegeschiedenis vertellen, maar een universeel verhaal over 'kleine helden', helden zoals mijn opa. Als een ode aan alle helden op eigen kosten."

Stijn van der Loo

- Geboren in Eindhoven in 1963. Woont momenteel in Amsterdam.
- Studeerde af aan het conservatorium in Utrecht en volgde de schrijversopleiding bij 't Colofon in Amsterdam.
- Maakte ruim tien voorstellingen onder regie van Bram Vermeulen en Shireen Stroker.
- Bracht meerdere cd's uit, waaronder 'Still Crazy' waarvoor hij de zilveren harp kreeg, en een aantal albums met teksten van Huub Oosterhuis.
- Schreef twee romans: 'De held Jacob Mulle' (2006) en 'De Galvano' (2004), waarvoor hij de Schrijversprijs der Brabantse Letteren won. Is op dit moment bezig met het afronden van zijn derde boek: 'De Gebroeders Pek in Sloop- en terraz-zowerkzaamheden'.
- Maakt videoportretten, onder andere voor Het Brabants Orkest.

Stijn van der Loo: „Ik wil geen familiegeschiedenis vertellen, maar een universeel verhaal over kleine helden, zoals mijn opa.”